

Josefine Ottesen

Grønne sø

Den stjalne sten

Illustreret af
Emil Landgreen

GRØNNESØ 1: DEN STJÅLNE STEN

Tekst © Josefine Ottesen og Forlaget Alvilda, København

Illustrationer © Emil Landgreen og Forlaget Alvilda, København

CD © Josefine Ottesen og Forlaget Alvilda, København

CD indlæst og produceret af Josefine Ottesen. Trykt af Dicientia.

Omslagsillustration: Emil Landgreen

Bogen er sat med Adobe Caslon Pron af Pamperin & Bech

4. udgave, 1. oplag

Trykt 2014 af CPI – Clausen & Bosse, Leck

ISBN 9788771057249

www.alvilda.dk · www.josefineottesen.dk

Kapitel 1

Langt, langt borte bag de blå bjerge i en lun og beskyttet dal lå Grønnesø. Her boede truntrer, træspringere, stjernesamlere og bakkefolk side om side, som de havde gjort, så længe nogen kunne huske.

I den ene ende af søen var mosen, hvor truntrerne holdt til. De lavede deres huler i de store elletræers rummelige rodsystem, og her var ofte ballade og blinkende lygtemænd til langt ud på natten.

Når truntrerne hen under daggry endelig gik i seng, tumlede de som regel bare omkuld på den nærmeste soveplads.

I skoven, der voksede langs søen, boede træspringerfamilierne. De havde godt overblik oppe fra trætoppene, og de satte en ære i at vide alt, hvad der foregik i dalen. Derfor havde de naturligvis altid temmelig travlt, og de sprang frem og tilbage mellem trætoppene, mens de snakkede og knevrede.

Så var der anderledes roligt i de bløde bakker, der udgjorde dalens sydside. Her bag den tykke græstørv havde bakkeslægtterne gennem århundreder gjort sig det bekvemt i deres hyggelige huler, hvor de tilbragte megen tid med at læse, tænke og lave smukke ting af guld og sølv og ædle stene.

Der kunne gå lange tider, hvor indgangen til deres hjem ikke blev åbnet. Hvis man ikke kendte stedet, ville man ikke have anet, at der bag et tilfældigt krat af slåen var en port, som førte ind til et sindrigt system af oplyste gange og små hyggelige

huler, hvor det langsomme, eftertænksomme folk boede.

På den nordlige og mere klippefyldte side af dalen dækkede den dunkle Mørkeskov det meste af de stejle bjergsider, og her levede gnomerne.

I huler under jorden havde de indrettet deres skatkamre, hvor de opholdt sig det meste af tiden. Kun af og til kom de frem for at søge efter glitrende og kostbare ting.

Ude på søen boede stjernesamlerne i deres små husbåde. Om natten fangede de stjernestøv og måneskin med deres spindelvævsnet. Det brugte de til at væve smukke stoffer af. En gang om måneden, når Månen var fuld, kom de ind til land for at handle med de andre, der levede langs Grønnesøsbredden.

Og netop sådan en eftermiddag, hvor fuldmånen om natten ville lyse over dalen, var de små både på vej ind mod engen, hvor Månemarkedet altid blev afholdt. I stævnen af hver båd sad en fløjtespiller, og musikken lød som en venlig kalden ud over søen.

Træspringerne hørte det naturligvis først. Deres store ører glødede af iver efter at finde ud af, hvilken af bådene der først kom i land, og de sprang snakkende af sted for at komme hen til engen.

Men lyden nåede også frem til en af truntehulerne, hvor alle som sædvanlig lå og sov huler til bulter. De snorkede og smaskede og pruttede, og kun en enkelt af dem satte sig

søvniqt op ved lyden af stjernesamlernes musik. Det var Pil, der til forskel fra de andre i sin slægt, holdt meget af skønhed og musik.

Pil smilede og kom i tanke om, at der var Månemarked denne aften. Hun anstrengte sig for at høre musikken tydeligere. Stjernesamlerne måtte allerede være ved at lægge til. Denne gang ville hun se, hvad der skete, når de bar kronen med Fredsstenen ind over engen og satte den på plads!

Langsomt, for ikke at vække nogen, listede hun hen mod hulens åbning. Hun ville helst ikke have, at nogen af de andre skulle opdage, at hun gik ud. På vejen snuppede hun en skorpe tørt barkbrød, som nogen havde levnet natten før.

Ups! Hun måtte passe på! Stub vendte sig, lige da hun gik forbi, og kun med nød og næppe undgik hun at træde på ham. Rod lå som sædvanlig på tværs af åbningen. Han kunne ikke holde ud, hvis der skete noget, han ikke var med i. Pil trippede næsten lydløst hen over ham. At han vågnede, var det værste, der kunne ske! Hun kunne næsten høre hans hånlige stemme: "Nå, lille Pil! Du skal nok på udflugt. Stub og jeg må vist hellere gå med! Du skulle jo nødigt komme til skade, så du blev ked af det! Flæb, flæb, flæb!" De drillede hende altid, fordi hun så nemt kom til at græde.

Pil åndede lettet op. Nu var hun ude i den klare eftermiddagsluft. Skyggerne var begyndt at blive lange, men der ville gå et godt stykke tid endnu, før de andre trunter begyndte at røre på sig.

Pil strakte sin lille krop og redte det filtrede hår med fingrene. Hun kunne godt lide at være pæn, selv om Stub og Rod altid gjorde nar af hende. “En trunte er ikke pæn,” sagde de vrængende. “En trunte elsker skæg og ballade og ramasjang! Ikke sådan noget pænhedspjat. Man skulle tro, du var en forbyttet stjernesamler!”

De skulle bare vide! Pil ville hellere end gerne have været en stjernesamler. Hun satte farten op, for nu gjaldt det om at komme ned til bredden, når folket fra søen kom ind med deres sivbåde.

Heldigvis var hun lille og let og hendes fødder så brede, at hun sagtens kunne komme frem i den sumpede mose. Mens hun løb, gnavede hun på det tørre brød. Godt smagte det ikke, for trunterne var ikke gode til at lave mad, men det fyldte da i maven.

Snart nåede hun frem til Grønnesø og fulgte søens bred, indtil hun kom til et stort væltet træ, der lå tværs over den lille forstrand. Her stoppede hun op og gemte sig mellem grenene. Hun var lidt genert, og skjult bag træet havde hun godt udsyn uden selv at blive set.

Stjernesamlerne havde travlt med at trække de fladbundede fartøjer op på den lille sandstrand ved engen, og da alle bådene var på plads, blev blomsterkronen med den lysende grønne sten båret frem. I to rækker gik stjernesamlerne op over engen, og forrest gik en af de smukkeste piger med kronen højt løftet foran sig. Som sædvanlig var den flettet

af friske vidjer og pyntet med blomster, og lige i midten sad Fredsstenen, hvis magiske kraft sørgede for, at Grønnesø var et rart og fredeligt sted at være.

Pil fulgte det hele fra sit skjulested bag det væltede træ. Hun sukkede betaget. Det var, som om folket fra søen svævede hen over det friske, grønne græs. Det lokkede, gyldne hår dansede om skuldrene på dem, og klæderne, der skinnede af måneskin og stjernestøv, syntes at skifte farve og form hele tiden. Pil kiggede ned ad sig selv og mærkede på det krusede rødbrune hår. Hun pillede trist ved den grove kjortel, der bare var et stykke stof med et hul i midten og en snor om livet. Men så vendte hun igen sin opmærksomhed mod det, der foregik på engen.

Stjernesamlerne løftede nu blomsterkronen op på dens plads på den udsmykkede pæl. Og nu kunne man rigtig se den store, grønne ædelsten. I nat ville den glimte og glitre i fuldmånens lys og dermed igen forny sin magiske kraft. Uden den ville trunter, stjernesamlere, træspringere og bakkefamilierne næppe kunne leve fredeligt sammen her ved Grønnesø, for de var så forskellige, som man næsten kunne blive.

Da kronen var på plads, blev den store konkylie løftet ned. Den hang altid på pælen og blev ikke taget ned efter hvert marked og bevogtet som den grønne sten. Tre gange lød det dybe signal fra konkylien. Nu var dette Månemarked åbnet!

Pil klatrede lidt op i det væltede træ for bedre at kunne se,

men stammen var våd, og et øjeblik efter lå hun på maven i det bløde, svuppene mudder. “Øv, nu er mit tøj helt beskidt!” tænkte hun vredt.

I det samme blev hendes triste tanker afbrudt af en skærende stemme.

“Nej, men er det ikke den lille Pil, der ligger og svømmer i muddret? Hvordan kan det dog være, du er så tidligt oppe? Det ligner da ellers ikke jer trunter. Der er måske sket noget henne i hulen? Er du blevet sendt udenfor? Er der nogen, der har været oppe at skændes? Eller er alle trunterne måske stået tidligt op for at komme hurtigt til Månemarkedet i dag? Ja, det plejer I da ellers ikke at gøre, men ...”

Pil havde for længst genkendt Titti Træspringer, der sad i et af de store træer ved søens bred. Den lille, spinkle skikkelse havde rødt hår, store ører og lange arme og ben, og nu stirrede hun nysgerrigt på Pil. Pil prøvede at smile venligt tilbage, mens hun skræbde det værste mudder af sig. Den bedste måde at få træspringerne til at passe sig selv på var at svare dem så kort og præcist som muligt. Hvis man tøvede, blev de bare ved med at spørge og spørge. De ville vide alt om alle.

“Nej, der er ikke sket noget, men jeg vågnede før tiden. For ikke at forstyrre de andre, gik jeg herud.”

Heldigvis var Titti allerede blevet optaget af noget andet.

“Nej, nu har jeg aldrig ...! Er det ikke en flok bakker, der kommer der? Ih, og de vil sælge smykker! Det må jeg fortælle de andre. Tænk, det var mig, der så dem først. Det er fanta-

stisk! Jeg tror ikke, der har været bakker med til markedet siden sidste efterår!”

Og Titti sprang pludrende hen imod en gruppe andre træspringere, der kom gennem trækronerne med små bastkurve på ryggen. De skulle sælge nødder, bær og svampe, som var syltet, tørret eller trukket på strå.

Pil åndede lettet op, da Titti forsvandt. Hun brød sig ikke om de emsige træspringere, men man var nødt til at holde sig gode venner med dem. Ellers lod de aldrig én i fred med deres evindelige spørgsmål og kommentarer.

Også stjernesamlerne gjorde deres boder klar. De solgte vævede stoffer indfarvet med stjernestøv og måneskin med et skær af morgendæmringens perlemor.

Solen var næsten nået ned bag de høje bjergtinder, før de første trunter kom tumlende. De havde ikke mange varer. Kun lidt karussepostej og et par kurve flettet af vidjer.

Pil dukkede sig, da Stub og Rod kom brasende gennem småbuskene inde på bredden.

Heldigvis så de hende ikke.

Da de var væk, kiggede hun igen frem mellem grenene på det væltede træ. Mon Bukar ville komme?

Hun havde mødt stjernesamlerdrengen ved sidste fuldmåne. Sammen med Rod og Stub var hun blevet sendt til Månemarked for at sælge geddefrikassé. Men de to drenge ville slet ikke have hende med. Hun var altid så flink, sagde de, og på den måde kunne man ikke handle! Så de havde

truet hende til at blive stående bag det væltede træ.

Bukar var kommet forbi og havde hørt hendes snøften. Han var blevet nysgerrig, da han så, at det var en trunte, der græd. De andre trunter, han havde mødt, brød han sig ikke meget om. De støjede, var beskidte og tænkte mest på at lave ballade og genere andre. Alligevel havde han spurgt Pil, hvorfor hun græd, og det var endt med, at de var blevet rigtig gode venner. Da de sagde farvel, aftalte de at mødes her bag det væltede træ ved næste marked.

Jo, der kom han! Pils hjerte hoppede af glæde, da Bukar kom løbende hen imod træet. Men hvad var det? Hans tøj strålede ikke så meget som sidst. Han måtte være i dårligt humør.

“Hej, Bukar,” sagde hun lidt genert, og han svarede hende med et lille trist smil.

“Hvad er der galt?” spurgte hun bekymret.

“Jeg har mistet min fløjte. Jeg har ledt og ledt i vores husbåd, men den er helt væk. Jeg savner den sådan.”

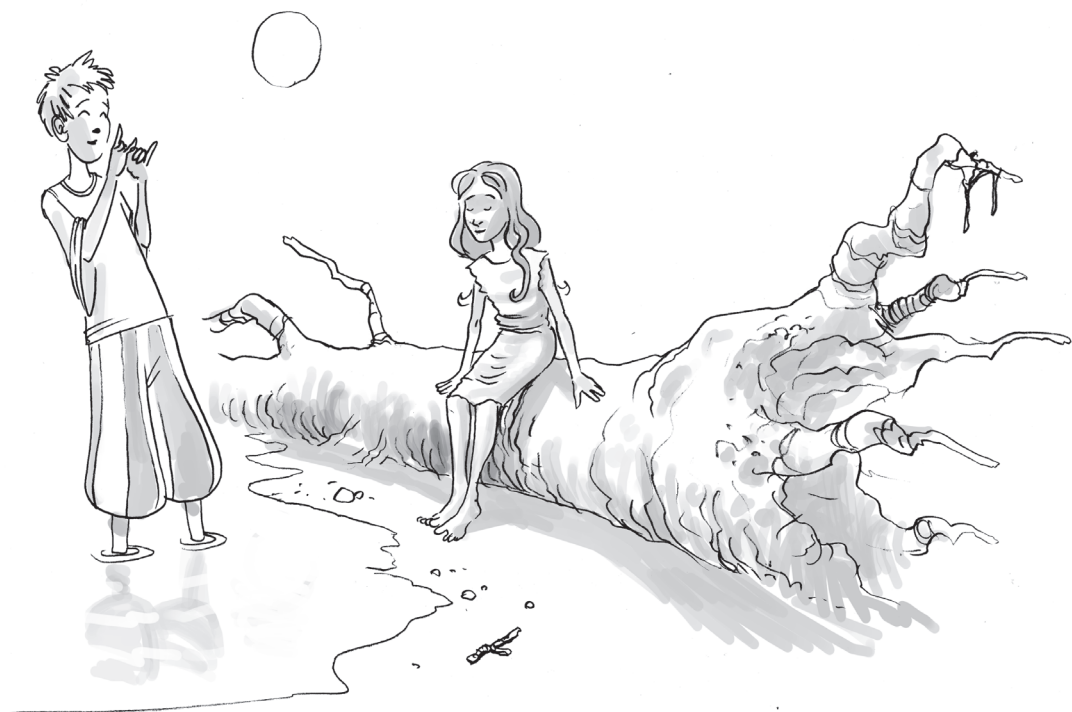
“Hvornår havde du den sidst?”

“Ja, det er jo det, jeg ikke rigtig ved. Jeg kan huske, at jeg spillede for dig ved sidste fuldmåne, men siden ...”

“Måske har du tabt den her bag træet.”

Pil gik straks i gang med at lede, og hun havde så bløde og følsomme fødder, at hun snart efter kunne mærke noget hårdt i det bløde pløre.

“Her er den!” Hun smilede glad til Bukar og rakte ham

den fine fløjte med udskæringer på. Den var fuld af mudder, men han vadede lidt ud i søen og skyllede den af. Så begyndte han straks at spille på fløjten.

Pil lukkede øjnene og nød musikken. Hvor var det dejligt! Det var næsten som at bade i gylden honning! Gråden pressede sig på af bare glæde, og irriteret strøg hun sig hen over øjnene. De dumme tårer! Men Bukar lo bare venligt til hende. “Vil du ikke prøve?”

“Hold da op! Hvem har nogensinde hørt om en trunte, der spiller musik?” Pil blev helt flov.

“Det er da lige meget. Hvis du har lyst til at prøve, må du

gerne. Hvorfor skulle du ikke have lov til at spille, selv om du er en trunte?”

Forsigtigt tog Pil instrumentet i hænderne og satte det for munden.

Bukar lærte hende at dække hullerne, så hun fik forskellige toner, og det varede ikke længe, før hun spillede en lille melodi.

Pil blev så glad. Hun kunne næsten ikke holde op igen. Bukar fandt et par små kæppe og begyndte at spille tromme på træet til Pils melodi.

De blev afbrudt af en hånlig fnisen. Pil så sig om, men vidste allerede, inden hun fik øje på dem bag buskene, at det var Rod og Stub. Hvor længe mon de havde stået der og luret? Bukar så sig skræmt omkring.

“Jeg må hellere gå,” sagde han forskrækket. “Vi ses ved næste fuldmåne.”

Pil var glad for, at han forsvandt så hurtigt. Stjernesamlerne tålte kun dårligt kiv og skænderi. De sygnede nærmest hen, hvis man skældte dem ud eller gjorde dem til nar.

Pil var bange for Rod og Stub, men hun var mest ked af, at de havde skræmt Bukar væk, så hun kunne ikke lade være med at råbe: “Skrid med jer, I to fjottede trunter! I kan ikke andet end ødelægge det, der er smukt ...”

Og så kunne hun ikke sige mere, fordi stemmen knækkede over, og tårerne strømmede ud af øjnene!

“Nøj, hvor bliver vi bange! Uha, hvor er lille Flæbepil altså

farlig! Som hun dog kan skælde ud ...”

Pil ville ikke høre mere på dem og løb væk. Hun styrtede hjem og håbede, at hun kunne skjule sig. Men der var stadig mange trunter i hulen. De var netop ved at vågne, og da Pil kom hulkende ind, vrissede de surt: “Hvad flæber du nu for? Du er en skamplet på trunternes gode navn med alt det flæberi!” Og sådan fortsatte de. Ingen ville lytte til hende eller hjælpe hende.

Pil prøvede virkelig at lade være med at græde, men hun kunne ikke. Jo mere de skældte hende ud, jo mere tudede hun.

Til sidst tog den ældste trunte hende i nakken og satte hende udenfor.

“Kan vi så få fred for det hyleri. Det er på tide, du lærer, at trunter aldrig græder!”

Pil løb snøftende væk fra hulen, så hurtigt hendes små ben kunne bære hende. Hun sprang fra tue til tue gennem mosen uden at lægge mærke til, hvor hun løb hen. Hun ville bare væk! Til sidst kunne hun ikke mere, og hun kastede sig ned på en lille holm med blødt græs.

Der lå hun så og stirrede op i stjernerne og den runde fuldmåne, der gloede igen. Langsomt faldt hun til ro. Hun ville jo have været til marked, men nu var der ikke noget ved det. Hun kunne sikkert heller ikke nå tilbage, før stjerne-samlerne tog kronen med Fredsstenen ned og sejlede ud på søen igen.

Pil satte sig op og så sig omkring. Hun anede faktisk ikke, hvor hun var. Aldrig før havde hun været så dybt inde i mosen. En tynd, hvid tåge rullede langsomt nærmere. Pil blev bange. Var hun kommet så langt ud i mosen, at Tågeheksen havde opdaget hende?

Hvis heksen fik fat i hende, var det ude med hende. Det vidste hun i hvert fald! Hun så sig om for at finde ud af, hvor hun var, men hele området virkede ukendt. Stilheden blev mere og mere overvældende. Kun enkelte blip fra dyndet brød af og til tavsheden.

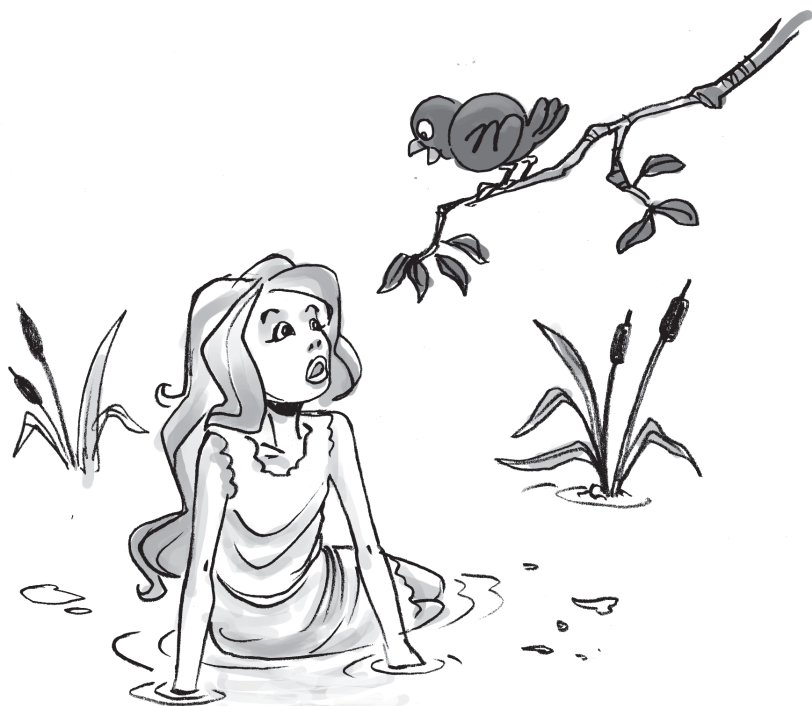
Hendes læber bævede, men hun ville ikke græde nu. Den snigende tåge så ud som hvide fangarme. Hun løb væk fra den, men snart snublede hun og faldt, så lang hun var, i mosevandet. Der var heldigvis ikke dybt, men hun blev alligevel smurt helt ind i det sorte mudder. Hun skyndte sig videre, men lige pludselig var der nogen, der skreg højt lige over hendes hoved. Forskrækket krøb hun sammen, mens hun lyttede til en skrattende stemme.

“Hvad i alverden er du for et sort gespenst? Og hvad laver du dog herude midt i mosen? Har du stævnemøde med Tågeheksen eller hvad?”

Stemmen lød egentlig ikke farlig, og Pil kiggede forsigtigt op. I en lille busk sad en sort fugl med pjuskede fjer. Dens små, sorte perleøjne plirrede nysgerrigt.

“Hvem er du?” spurgte Pil.

“Olli! Kender du ikke Olli? Er der nogen langs hele Grøn-

nesø, der ikke kender mig? Jeg er den pragtfulde allike Olli med den smukke sangstemme.”

Og så gav Olli sig til at synge. Det lød temmelig hæst, men der var ingen tvivl om, at han selv syntes, det var dejligt. Da han var færdig, klappede Pil.

“Tak for sangen.”

“Kunne du lide den?” spurgte fuglen nysgerrigt.

“Ja, jeg kunne godt lide den måde, du sang på. Det kom virkelig fra hjertet.”

Olli kroede sig stolt og pudsede sine fjer, så man rigtig kunne se dem skinne i månelyst.

“Tjah, jeg er rigtig god, hvis jeg selv skal sige det!”

“Men er du ikke en meget lille allike?” spurgte Pil forsigtigt. “Du er jo ikke engang så stor som en solsort. Eller du er måske stadig en unge?”

“En unge!” Fuglen pustede sig op, så den lignede en fjerbold. “Må jeg være fri! Muligvis er andre af mine artsfæller større end mig, men hvem har sagt, at størrelse og skønhed nødvendigvis følges ad? Der er ikke mange af de andre alliker, der er modigere og har oplevet mere end jeg. Stol du blot på det.” Den holdt en lille pause og så undersøgende på Pil. “Du er da heller ikke selv særligt stor.”

“Undskyld, hvis jeg har såret dig,” sagde Pil. “Det var ikke min mening. Jeg synes, du er helt fin, sådan som du er. Jeg undrede mig bare.”

“Hør nu her, min lille trunte,” sagde fuglen overbærende. “Du trænger vist til at lære lidt om almindelig høflig opførsel. Og hvad laver du i øvrigt så langt hjemmefra?”

Nu fortalte Pil, hvad der var sket for hende, selv om hun ikke gjorde så meget ud af, at hun var blevet smidt ud af truntehulen, fordi hun græd.

Olli så tankefuldt på hende og fløj så over og satte sig på hendes skulder.

“Du trænger vist til at komme med hjem til Tone. Mon ikke hun kan give dig et varmt bad og lidt at spise?”

“Tone!” Pils mundvige bævede allerede. Hun havde hørt om den gamle Tone, som man helst ikke kom nær, medmin-

dre man var meget syg. Der var ingen, der vidste, om hun var trunte, bakke, stjernesamler eller træspringer. Hun havde altid været der, og nogle sagde, at hun i virkeligheden var mere farlig end Tågeheksen. Alligevel var det Tone, man opsøgte, hvis man havde det rigtig dårligt.

“Men ... men jeg er ikke syg.” Pil gik baglæns af bare forskrækkelse, men faldt så igen ned i mudderet.

Olli fnisede. “Nej, men det bliver du snart, hvis du bliver ved med at bade i mosen. Kom nu. Hun er ikke farlig. Hun har reddet mit liv, da jeg var unge, og siden har jeg boet hos hende. Du behøver altså ikke være bange.”

Pil havde ikke rigtig noget valg, for hun kunne ikke selv finde ud af mosen. Hun fulgte efter Olli, der viste vej.

Kapitel 2

Månen havde gemt sig helt bag et af de høje bjerge. Heldigvis havde Pil som alle andre trunter nattesyn, for ellers havde hun slet ikke kunnet følge med Olli. Alligevel var hun godt træt, da de endelig nåede frem til Tones hytte.

Den gamle kone boede i stammen på det allerældste og største træ, der voksede ved Grønnesø. Det var så gammelt, at kun enkelte grene i den store krone stadig bar blade.

Olli flaksede først gennem indgangen.

“Ih, Tone! Jeg har fundet en lille, sort trunte, der havde forvildet sig ud i mosen. Jeg er lige ved at tro, at heksen kunne have fået en god omgang natmad, hvis jeg ikke var kommet forbi. Hun havde allerede sendt sine tågearme ud efter tøsen.”

Pil listede forsigtigt ind. Hun var genert og også lidt bange, men Tones varme stemme fik hende til at kikke op.

“Halløjsa! Hvad er du for en lille én?”

Den gamle kone lo og rokkede over mod hende.

“Hvad har du dog lavet? Du er jo pladdervåd!”

“Atjii!” Og én gang til: “Atjii!”

Pil snøftede snottet: “Ja, det gik jo altså ikke så godt. Men jeg ville bare løbe væk. Stub og Rod driller altid!”

Mens Tone lavede et bad og vaskede hende, lyttede hun til

Pils betroelser. Af og til nikkede hun eller brummede lidt, og ganske få gange stillede hun et enkelt spørgsmål for rigtigt at forstå, hvad det var, Pil fortalte.

Til sidst havde Pil slet ikke mere at sige. Det var underligt at være talt helt tom, for der var ellers aldrig nogen, der gad lytte til hende.

I stilheden, der fulgte, gav Tone hende et krus varm, sød te, og da hun havde drukket det, følte hun sig endnu bedre tilpas.

“Men jeg forstår ikke, hvorfor de andre trunter altid skal være så drillesyge og hele tiden slås og skændes. Virker Fredsstenen slet ikke på os?”

Olli lo. “Hæ, der er ikke noget, der virker på trunter. De vil have ballade og ramasjang – og det får de!”

Han lagde hovedet lidt på skrå. “Og faktisk er de tit ret sjove, fordi de er så vilde.”

Tone smilede. “På en måde har Olli ret. Det ville være kedeligt, hvis alle var blide og venlige som stjernesamlerne eller tilbageholdende som bakkerne, der slet ikke interesserer sig for andet end deres smykker og deres store bibliotek. Selvfølgelig virker stenen også på jer trunter. Hvis ikke vi havde den, ville vi ikke kunne handle med hinanden. Sandsynligvis ville der være krig hele tiden, eller måske ville nogle have jaget de andre ud i Mørkeskoven. Så havde vi haft ballade med gnomerne! Og trunterne driller jo ikke af ondskab. De forstår bare ikke rigtigt, at andre ofte oplever deres skænderier og drilleri på en anden måde.”

“Jah, en gang imellem er det da også meget sjovt, når der er dans og fest. Bare jeg ikke så nemt kom til at græde ...”

Tone klappede hende med sin store, bløde hånd.

“Det er da ikke så slemt. Det var da meget værre, hvis du hele tiden ville slå!”

Olli slog ud med vingerne, som om han ville slås. Han hoppede rundt på bordet. “Tjuh, tag den! Og den! Kom an, Pil Knytnæve, så skal du få med mig at bestille!”

Pil kunne ikke lade være med at le, mens hun prøvede at parere Ollis bløde vingeslag.

“Auu, auuu!” skreg han og lod sin ene vinge hænge slapt ned. “Du har brækket min vinge. Oh, jeg elendige ...!”

Pil så forskrækket på Tone, der rystede smilende på hovedet.

“Hold op med det pjat, Olli. Sæt dig ordentligt op.”

Lidt efter sagde Tone: “Det er ved at lysne. Mon ikke du skulle gå hjem til de andre. De er sikkert bekymrede for dig.”

“Nej, det er de ikke! De er helt ligeglade med, om jeg er der eller ej. De vil vist helst af med mig.”

“Pjat!” Tone ruskede hende blidt i håret. “De er måske ikke så gode til at få det sagt, men selvfølgelig holder de af dig og er nervøse for, hvor du er blevet af.”

Hvad Pil end sagde for at få lov til at blive, nyttede det ikke. Tone holdt fast på, at hun skulle gå hjem, men hun var altid velkommen til at kikke ind igen, hvis hun havde lyst.

Da hun ville sige farvel til Olli, var han allerede gået til ro med hovedet under vingen.

Det grå morgenlys lå søvnigt mellem de gamle træer, og der var usædvanlig tyst, da Pil begyndte hjemturen til truntehulerne. Hun savnede næsten lyden af træspringernes kaglende stemmer i kronerne, og hun skyndte sig af sted.

Hun skutede sig. Morgenluften var kølig, men pludselig var det, som om hun blev ramt af en iskold vind. Pil standsede forskrækket. Uden at tænke over det gemte hun sig bag en gammel, mosgroet træstamme. I det samme så hun nogle store, grå væsener glide næsten lydløst gennem skoven. Over dem hvirvlede små, mørke pletter. Så sorte var de, at man skulle tro, det var stykker af selve natten, der havde revet sig løs. Det blev koldt som midt om vinteren, og hun lukkede øjnene af skræk. Langt væk syntes hun, at hun hørte en, der råbte på hjælp. Et øjeblik tænkte hun, at det lød som Bukar, men så forsvandt lyden helt. I lang tid stod hun med lukkede øjne og hørelsen spændt til det yderste, men til sidst, da stilheden havde varet længe nok, åbnede hun igen øjnene. Nu var der intet at se. Også den kolde vind var væk. Alligevel var det, som om hele skoven holdt vejret, og hun fik en fornemmelse af, at der var sket noget forfærdeligt. Selv om det ikke var koldt mere, rystede hun over hele kroppen, og hun skyndte sig hjem mod truntehulen.

Hun blev helt glad, da hun hørte den sædvanlige larm og ballade fra den gamle elletrunk, og hun regnede med, at hun kunne snige sig uset hen på en soveplads og falde i søvn.

Men lige så snart hun var kommet inden for døren, slog

den ældste trunte kloen i hende og trak hende hen til sig. Nu blev Pil rystet, så hun troede, at alle hendes knogler ville løsne sig. Den gamle vrissede: "Hvad ligner det at stikke af? Hvad bilder du dig ind at gøre os alle sammen så forskrækkede? Nu har vi råbt og kaldt på dig, siden Månen forsvandt. Hvor i alverden har du været?"

Men hun var ikke interesseret i at høre Pils svar, og Pil var sådan set også ligeglad. Hun blev bare helt varm indeni. Så havde Tone haft ret. De havde savnet hende, selv om det var en lidt mærkelig måde at fortælle det på.

Den ældste trunte smed hende over på en af de gode sovebrikse, hvor der lå skind fra mår og ræv. Det var ikke ofte, Pil fik lov at sove her, for de trunter, der var stærkest og grovest, plejede at have eneret til de gode pladser. Pil puttede sig glad ned i den varme pels og faldt snart i søvn.

Hun vågnede først, efter alle de andre var stået op. Hun havde haft en uhyggelig drøm, som hun ikke kunne huske. Alligevel var det, som om drømmen fortsatte, nu hvor hun ikke længere sov. Selv om hun kunne høre de sædvanlige skænderier, føltes det på en mærkelig måde anderledes. Pil tog sig sammen og gik udenfor. Solen var ved at forsvinde om bag ved bjergene i nord, men strålerne lyste et kort øjeblik på en bjergtinde, der funkede som en diamant.

I samme nu var bjerget væk igen. På en sær måde syntes synet af den glitrende bjergtinde at høre sammen med den drøm, hun ikke kunne huske!

Hun rystede på hovedet af sig selv og sjuskede af sted på må og få. Hun tænkte på Tone og Olli. Det gjorde hende i lidt bedre humør, men så hørte hun Stub og Rod fnise frydefuldt et sted i nærheden.

“Hidr, hidr – se den mærkelige lille flyver. Skal vi ikke prøve at hive vingerne af?”

“Ja, eller også skal vi prøve at hive et ben af og se, om den stadigvæk kan flyve.”

Pil kunne forstå, at de havde fanget et eller andet lille væsen, som de nu var i færd med at pine, og selv om hun plejede at være bange for dem, blev hun nu rigtig vred. Tårerne steg igen op i øjnene, men hun tænkte på, hvad Tone havde sagt, og stampede vredt hen til de to store trunter.

“Kan I så lade det lille væsen være. Bare fordi I er sådan nogle store bøller, har I ikke ret til at mishandle andre, der er mindre end jer. Slip det så!” Hun gav Rod et ordentlig puf.

Hun nåede næsten ikke at se, hvad det var for et væsen, hun var ved at redde. Ikke andet end at det var et slags vinget insekt, der havde ansigt, krop, arme og ben! Da det fløj væk, var det, som om det glimtede svagt.

Hun havde skubbet så hårdt, at de to plageånder var blevet nødt til at slippe det lille væsen. Og Rod mistede balancen og satte sig lige på numsen i en vandpyt. “Hvad bilder du dig ind, flæbesidse?” brølede han surt, mens han prøvede at komme op. Men Pil satte hænderne i siden og kæftede op: “Dit store drog! Du tror, du er noget, fordi du kan få andre til

at føle sig dårligt tilpas. Du skulle meget hellere gøre noget rart for dem!”

Så vendte hun sig om mod Stub, der stirrede overrasket på hende.

“Du skal ikke tro, du er spor bedre. Selv om det måske mest er Rod, der finder på det, så er du lige så meget med i det, fordi du ikke kan finde ud af at sige nej! Og det er dumt af dig, ja, det er, for du kunne nemlig godt være en meget flink fyr.”

Hun måtte holde en pause for at snyde næsen og tørre øjnene, men før de to fyre fik taget sig sammen til at svare hende, fortsatte hun: “Jeg gider i øvrigt slet ikke bruge mere tid på jer. I kan have det så godt!” Og så gik hun sin vej!

Bagefter blev hendes ben lige så slatne som regnorme, men hun var i meget bedre humør. Hun var ikke længere bange for Rod og Stub! Det føltes rigtig godt!

Hun bestemte sig til at gå hen og fortælle Tone og Olli, hvad hun havde gjort, men hun var ikke kommet ret langt ind i skoven, før hun hørte lyden af den store konkylie. Tre gange blev der blæst i den. Pil standsede forbløffet op. Aldrig før havde hun hørt konkylien blive brugt til andet end til at åbne Månemarkedet med, og det var jo i går! Men alle vidste, at når konkylien lød, var det et tegn til at samles, og hun vendte naturligvis om og begav sig også i retning af engen.

På vejen hørte hun grupper af træspringere, der skræppede op, mens de sprang fra den ene trækrone til den anden.

“Har I hørt det? Det er skrækkeligt! Hvordan kunne det ske? En ulykke vil ramme os alle her ved Grønnesø!”

Selv om Pil lyttede, så lykkedes det ikke for hende at finde ud af, hvad der var sket – ikke andet, end at det åbenbart var noget ganske forfærdeligt. Hun satte farten op.

Engen var et mylder af trunter, træspringere og bakker, og selv stjernesamlerne havde sejlet alle deres små husbåde ind til kysten igen, så de også kunne være med.

Tænk, at der boede så mange ved Grønnesø! Det havde Pil aldrig forestillet sig.

Alle råbte tilsyneladende i munden på hinanden, men så blev der igen blæst i konkylien, og det gav ro.

En meget gammel bakke med skæg så langt at han havde viklet det tre gange om livet, begyndte at tale.

“Trist er tiden ...” Så holdt han en lang pause, og nogle emsige træspringere begyndte med det samme at hviske ophidset: “Sådan er det altid med de bakker. Det tager flere år, før de får færdiggjort en sætning!”

En anden træspringer svarede: “Ja, og vi har ikke meget tid at give af, hvis vi skal have fundet den magiske sten igen.”

Pil kunne genkende stemmen og vendte sig om mod Titti, den rødhårede træspringer.

“Hvad er der sket?”

Titti hviskede ivrigt: “Stjernesamlerne ved ikke, hvor Fredsstenen er blevet af! De, der har ansvar for den, troede, at nogle af de andre havde bundet den ud af blomsterkronen og pakket

den ned. Først da de vågnede over middag og manglede en af deres drenge, gik det op for dem, at der var noget galt.”

Den gamle bakke talte igen. “Væk er vores hellige Fredsten ... og Bukar, en dreng af stjernesamlernes slægt.”

“Så er det vel ham, der har taget den!” råbte en ivrig træspringer.

Straks blev han afbrudt af flere stjernesamlere.

“Nej, DET har han i hvert fald ikke! Bukar er en god dreng!”

Stub og Rod vrængede hånligt. “Ih ja, en rigtig søøøød dengseunge!”

Den gamle bakke virrede langsomt med hovedet.

“Stoppe må I. Freden vi mister.”

En træspringer skreg op. “Vi må da finde ud af, hvad der er sket. Vi starter en eftersøgning!”

Og i løbet af et øjeblik var alle træspringere i gang med at udspørge alle de nærmeststående om, hvor de havde været henne, da Månen gik ned, hvem de havde været sammen med, og om de havde vidner, der kunne bekræfte sandheden af deres ord.

Igen blev der blæst i konkylien, men denne gang varede det længe, før der faldt bare nogenlunde ro over forsamlingen.

En stjernesamler sagde ærbødigt til den gamle bakke.

“Må jeg overtage ordet for en kort bemærkning?”

Bakken nikkede, og den anden stillede sig op på den lille forhøjning under pælen.

“Mit navn er Arve. Jeg er Bukars far og meget bekymret for min søn. Jeg er sikker på, han ikke har taget stenen. Hvorfor skulle nogen af os her fra Grønnesø stjæle den? Nej, det må være nogen udefra!”

“Det er gnomer! De er altid ude efter kostbarheder!” skræppede endnu en træspringer.

Et øjeblik efter råbte og skreg alle i munden på hinanden, og forfærdelige historier blev fortalt om, hvordan gnomer fangede fredelige vandrere i skjulte snarer og udplyndrede dem for alt af værdi.

Pil forsøgte forvirret at holde sammen på sine tanker. Hun huskede den kolde vind, da hun gik hjem fra Tone, og lyden af skrig fra én, der godt kunne være Bukar. Hun måtte fortælle det til den gamle bakke eller til Arve. Ihærdigt forsøgte hun at mase sig frem, men det var næsten umuligt. Overalt var trunter begyndt at slås med træspringere, og stjernesamlerne flygtede ned til deres både, mens de holdt sig for ørerne. De var allerede helt grå i ansigterne og så ud, som om de kunne gå i opløsning, hvad øjeblik det skulle være.

Pil nåede ikke frem til den gamle bakke, for hun blev viklet ind i et kæmpeslagsmål mellem trunter og træspringere.

Stub tog hende i kraven. “Kan du så blive her, Flæbepil. Du vil da vel ikke svinge trunterne nu, hvor det virkelig gælder?”

Heldigvis blev han afbrudt af Titti, der sprang op på hans skuldre og dunkede ham i hovedet med sin lille knytnæve.

Pil fik vredet sig fri og masede sig videre, men da hun

endelig nåede frem til pælen med konkylien, var bakkefamilierne for længst på vej ind i deres rolige huler. Pil løb så hurtigt, hun kunne hen over engen, men nåede først frem til bakkerne, lige som den sidste gamle af familien skubbede den tunge port i.

“Vent, I må høre på mig. Jeg ved måske noget om, hvad der er sket!”

Men hun hørte bare en dyster stemme inde fra græstørven, der sagde: “Trunte, gå væk! Fredssten er tabt. Krig er nu ved Grønnesø.”

Pil kunne endnu høre de hvinende skrig fra engen, hvor trunter og træspringere stadig var oppe at slås. Ingen af dem var stærke nok til at vinde, og snart trak træspringerne sig tilbage til trætoppene, hvorfra de hånede trunterne, der jo ikke kunne klatre op efter dem. Langt ude på søen så man de små blus fra stjernesamlernes både. De kom nok heller ikke ind til bredden mere, hvis de kunne slippe for det!

Pil sukkede. Der var ingen, der ville lytte! Alle havde nok at gøre med at passe på sig selv. Hvor var det sørgeligt! Hvad skulle de dog gøre? Der måtte da være noget, der kunne redde freden ved Grønnesø?